

ството на Малинов, на което той беше верен поддръжник в Народното събрание. Пръв беше най-много ходетейства пред околийския началник за назначаване на стражари. Идваха от селата много хора и той ги отправяше с визитната си картичка до него. Един ден го вика околийския началник в управлението:

- Бай Хаджи, ти пращаш визитни картички. Аз уволня някого, идва той при Вас и Вие искате да го върна. Девате и на други препоръки за назначаване. А числото на стражарите е определено. Трябва да е двойно или тройно по-голямо, за да удовлетвори препоръките Ви...

- Виж какво - отвърнал беше ми, - ти прави това, което си знаеш. Не обръщай внимание на моите картички. Аз съм приятел на всичките. За мен гласуваха и хора от други партии. Идват при мен, какво да ги правя!

И така се разделиха.

Същият човек преди последната война - беше през управлението на Народния блок - един ден идва при Муханов. В това време и аз бях при него. Родом бе от с. Мерково, но живееше в Пловдив. Заговорихме се за онова време. Той каза:

- Аз като ходех по селата из Пловдивска околия вземах със себе си бащата на Дончо Палвезев. Пом пристигнахме в кефенето или механата на някое село, навечер всички пристигаха да поприказват с него като със стар и много почитан приятел. Той ги разпитваше, говореше сърдечно с тях, разказваше се поговорки и шегки, черпеше ги. Моята цел беше чрез него да добия връзки с населението. Не можете да си представите, с часове държахме всички в механата или кефенето, никой не си отиваше. Където имаше по селата недоразумения - той ги оправяше. Служеше като арбитър за изтиждане дора и на семейни разпри. Където го и той ходеше по всички селски сборове и веселби, на десетки семейства беше станал кум. Добил